

כאשר היית עימדי...

על זלדה ובעלה חיים אישקובסקי

**המילים הטובות נשארו בעבר השני,
בצד העולם שאין לי כבר גישה
אליו, שם נשארה נשמתי (... עכשיו
אני בין זרים. עולם של זרים ולא
אוהבים.**

(דברים שאמרה זלדה לאחר פטירת בעלה)

"בחברתו הרצטתי מן טאוו כזאת,
טאוו פנימי טמקואס ואן ידעתי בחברת אדסה.
כאילו לא מה טקרה ויקרה עימדו הוא הזכר הנכון
טצריק אהררררס כי הכל טמט.
כאילו אין כי דבר מיותר ואן כו. ואן כקואס."
(מתוך מכתב לחברתה טוטנה)

טאוו/זלדה
טאוו קשור בחוט אן טאוק.
אהמיקס האהאיק
אתקלות השנה הנקלות
אס אזור הריחות, הפרחים,
הפרי, הצליל והרחות,
אס הצרפל והמטר,
השג הפתאמי
הטל
תאויס על חוט הכמיקה.
אני אתה והשבת.
אני אתה ומיני
בגלגל הקודס.
אני אתה
ההפקר.
הפחז. והקראים. אני אתה
אורא השמים שאין להם
חוף.
אני אתה
החידה.
אני אתה
המאות.

חיים הוא המערה שבה אני מתחבאה מברקים ומרעמים, מן הזאב מן הדוב ומן הנחש.
חיים הוא ארץ כנען האמיתית, העתיקה, הקדומה, שאברהם אבינו הגיע אליה אחרי
הרפתקאות רוח אימות, וספר בה את הכוכבים. יש בינינו שייכות שלפני לידתנו, כאילו
נשמותינו היו קשורות בעולם הבא עוד לפני שנולדנו.
את חיים ואותי ברא אלוהים אחד או נכון יותר אותו רעיון אלוהי אותו רמז אלוהי.
אנחנו גורשנו מגן העדן של הצדיק השתול על פלגי מים ופריו יתן בעתו ועלהו לא יבול.
גורשנו מגן העדן של אשתך גפן פורייה ובניך שתילי זיתים.
גורשנו ואנחנו גרים על גבי הענן והשער לביתנו הוא הקשת בענן,
והשער לביתנו הוא שער האגדות שאתה מספר לי ברגעי הפיוס, כששנינו נמצאים בבית
הריק ושומעים בלילה את צעדיה הקלים של אמי המתה כשהיא מסתובבת בשעה ארבע
או חמש בלילה...

אז אתה מספר לי אגדות על המלך שחיפש אבן יקרה.
יש לשנינו השגה מעורפלת, מעין זכרון מעורפל, מן הקשר שהיה בינינו לפני שנולדנו.
אנחנו שייכים זה לזה עד לבלי הינתק, שייכות לא שכלית, שייכות של גוף ורוח שמעבר
לחינוך השונה ולהשכלה השונה ולעיסוק השונה ולתחביבים השונים ולידידים.

(מתוך "ציפור אחוזת קסם" עמ' 109)